

KOIRAT HAUKKUU JA KARAVAANI KULKEE

Olemme asuneet kohta kymmenen vuotta samassa paikassa ja se on kyllä onnea. Hevosten kanssa emme ole olleet yhtä onnekkaita ja syystä tai toisesta on tallipaikka vaihtunut muutamaan kertaan. Hopo kun tuli meille vähän pikaisella aikataululla, niin ensimmäisessä tallipaikassa ennätimme olla vain kuukauden. Paikka oli pieni ravitalli, jossa asiat oli jämpästi hoidettu, mutta kentän puute aiheutti sen, että emme alun perinkään menneet sinne jäädäksemme, vaan olimme jonossa isompaan yksityistalliin. Paikka toiselta tallilta vapautui nopeasti ja ennätimme juuri ja juuri päästä hevosen kanssa sinuiksi, kun edessä oli ensimmäinen muutto. Tavaraa oli farmarin takakontillisen verran ja hevonen siirtyi tallista toiseen ratsastaen. Helppo muutto.

Hopo huolestuu helposti fyysisistä muutoksista. Sille riittää se, että tallista lähtee hevonen pois, tai uusi tulee tilalle ja heti menevät ukolla pasmat sekaisin. Siksi elelimmekin pitkään siinä ajatusmallissa, että sitä ei enää siirretä ja pysymme silloisessa tallissa ikuisesti. Näin ei kuitenkaan käynyt. Maastot alkoivat käydä riittämättömiksi harjoitteluun ja kunta loi painetta lähteä aikoen pakkolunastaa tallialueen ja rakentaa sen täyteen pienkerrostaloja. Ikuisena ennakoijana aloin aktiivisesti katsella uutta tallipaikkaa, jossa olisi maastoja ja josta ei todellakaan asutus voisi ajaa meitä pois.

Kun uusi paikka löytyi, niin koville otti muuttaa pois tallista, jossa olimme olleet muutaman vuoden. Pitkään oli paha mieli ja ikävä tallikavereita ja vanhan tallin hevosia. Erilaiset tallitavat toisaalta viehättävät, mutta toisaalta tekevät olon vähän vaivautuneeksi, kun ei aina tiedä toimiiko oikein, vai aivan vastakkaisesti kuin mitä tallinpitäjä toivoo. Ensin on tietenkin kuherruskuukausi, jolloin kaikki käy ja kaikki toimii ja palvelu pelaa ensiluokkaisesti. Sitten koittaa arki ja jos jokin on tökkiäkseen, niin tökkihän se.

Tallipaikkaa valitessa täytyisi olla oikeastaan ihan yhtä tarkkana kuin valitessaan kumppania itselleen. Jos heti ekoilla treffeillä jokin piirre tai tapa häiritsee, niin se tulee häiritsemään jatkossakin.

Pitäisi siis todella itsekkäästi luottaa omaan intuitioonsa. Itselleni häiritsevä juttu oli pesupaikan puuttuminen. Ajattelin kuitenkin, että kyllähän ämpäripesu on ihan yhtä helppo juttu ja kuka sitä nyt muutenkaan veden kanssa yhtenäen lutraa. Nopeasti kuitenkin huomasin, että lutrattavaa olisi ollut viikoittain ja joskus jopa päivittäin. Olisi pitänyt siis alun alkaen tajuta, että jos asia mietitytti, niin se tulee muodostumaan ongelmaksi. Mitä pidemmän aikaa kului, niin sen suurempi tarve tuntui olevan vesikarsinalle ja alati vaikeammalta tuntui elää ilman sitä.

Aloin sitten vähitellen etsiskellä uutta tallipaikkaa, jossa olisi pesupaikka. Käytiin katsomassa tallia, jos toistakin, ja kyllä näimme mitä ihmeellisimpiä viritelmiä äärestä laitaan. Oli varsin antoisaa tutustua erilaisiin ratkaisuihin pyörittää tallitoimintaa. Varmasti kaikille noille talleille löytyy asiakkaansa ja monessa kohtaa täytyy tietenkin miettiä hinnan ja laadun suhdetta toisiinsa. Kaikissa paikoissa sekään ei ollut ihan kohdillaan. Tallipaikan myynti tuntuu olevan lähes samanlaista kuin käytetyn auton kauppaaminen. Eräässäkin kohteessa kehuttiin loistavia maastoja. Toiveikkaina painelimme tutustumaan paikkaan vain kuullaksemme, että alueella on

yksi 5 km:n lenkki. Kun kyselin, että eikö löydy pidempiä lenkkejä, niin tallilaiset muljauttelivat silmiään ja kummastelivat, että mihin ihmeeseen tarvitaan yli 5 km:n ratsastuslenkkiä. En tohtinut selittää, vaan lähdimme pois vähin äänin.

Lopulta tuli selväksi, että mistään muualta kuin omasta pihasta ei löydy sellaista tallipaikkaa, joka tyydyttäisi kaikki minun ja hevostemme tarpeet. Onnellisia ovat siis he, joilla hevoset ovat omassa tallissa.

Valitettavaa on, että Tuusulassa ei uutta tallia saa perustaa, jos ei ole yli kahta hehtaaria omaa maata ja meillähän ei ole kuin hehtaari, eikä kukaan suostu edes lisämaata myymään. Ei voi oikein muuta kuin tyytyä talliin, joka olisi melkein täydellinen, kun sitä täydellistä ei ole mahdollista saada. Lopulta löytyi sopiva paikka ja karavaani lähti jälleen liikkeelle. Mieleton määrä rojua ja rompetta vietiin ensin ja seuraavana päivänä hevoset. Vetistelyksi meni tietenkin lähdön hetki. Jotenkin on niin lopullista ja surkeaa, kun joutuu erottamaan hevoset laumastaan ja jättämään itse mukavat ihmisystävät taakseen. Vertaisin tätäkin ehkä ihmissuhteen päättymiseen ja uuden aloittamiseen. On iloinen ja jännittynyt uudesta huumasta, mutta toisaalta surullinen vanhasta luopumisesta. Voimakkaita tunteita kuitenkin, jos on vahvasti tunteva ihminen. Nyt ollaan taas uuden edessä. Pollet poloiset tutustuvat uuteen ympäristöön ja laumaan. Me ihmiset koetamme opetella uusiin tallitapoihin. Toivon hartaasti, että tällä kertaa osasin kysyä kaikki ne kysymykset ja ottaa huomioon kaikki ne asiat, jotka ovat meidän tiimin mielestä merkittäviä. Toivottavasti ei tarvitse enää ikinä vaihtaa tallipaikkaa, tai jos tarvitsee, niin muutto olisi omaan kotitalliin. Oma talli paras talli, joten lottovoittoa odotellessa toivottelen hyvää joulua kaikille.